

YAĞMURDA HARIÇ

Zeynep Altıntepe

- Yağmurdan ve insanı beyaz bir rüyayı görmek kadar yoran sisten çürümüş, rengini epeyce yitirmiş yaprakları ayaklarımla eze eze seni aradım. İlk buraya geleceğini biliyordum. Mezarlığın biraz ötesindeki caminin merdivenlerinde öylece tek başına otururken gördüm seni. Eteğini toplamadın; iki basamağa da taşiverdi mor, umarsız kabarıklığı.

Yaşamaktan biraz daha utanarak sana yaklaştım. Kucağındaki papatyaları dağıttığın sisli yola oturdum. Ucu bucağı olmayan bir sessizlik, canlı kanlı bir insan gibi tam ortamızda duruyordu. İkimizin gözlerinde de aynı rüyaya uyanan sabahların körpeçik annesizliği vardı. Bugün ikinci defa yarandan içeri sızdım. O yarayı kapamak elinde değil. Biraz daha yağmur. Biraz daha daracık yollarda telaşlı bir sırrı anneninin baş ucuna taşıysin ellerin. O yarayı koparamam. Biraz daha sesine değen bulutlardan eski tavşanlar gökte.

Ölüm buradaydı oysa. Kirli gözleriyle boğazımıza düşürdüğü ani sıcaklığı, büyük vazgeçişleriyle tam yanımızda nefes alıyordu işte. Puslu öğle öncesiydi, her şey daha da soğudu. Buz renkli göğede ara da bir saplanan güneş, bir an parıldadıktan sonra aniden sonsuza kadar yitti. Üşüyen nefesini soludum. Aklımda hâlâ o ilk an canlanıp duruyor. Seni caminin merdivenlerinde öyle yalnız görünce... Papatyaları niye mezara bırakmadığını söylemedin. Sormadım hiç. Yine yağmur başladı. Bütün gürültüsüyle çagsız ve insansız ellerimizi yokladı durdu. Ellerini tuttum birden. Yağmura özenmişim bir anlığına belli ki. Oturduğun yerden ummadığım bir hızla kalktın. Kucağındaki son papatyalar da yere düştü. Kısacık

bir şiir, dünyanın ve ölümün ortasından kopup usulcacık sığılmıştı dudaklarım.

Ay ışığında unutulmuş papatyaları, ömrümüzün ortasından topladık durduk. Onların ve geride kalan hiçbir şeyin sahibi değildik ama sen, buna inanmak istemedin. Epeyce ıslanmıştık. Bir dolmuş çevirdik. Papatyalar rüzgârda, boş göklere savrulurken üzerine kara bir örtü attığım çocukluğum üşüdü. Dolmuşun kırmızı deri koltuklarından dışarısını izlerken hâlâ o sisin içindeydik. Yan koltukta titriyordun. Eteğinin mor kabarıklığı söndü. Gözyaşlarına karışan yağmur, gözlerini gizliyordu. Hiç konuşmadık. Hiç susmak istemiyordum. Oysa her yerde tanırdım gözlerini. Yağmurda hariç.

Seni eve bırakırken sis kayboldu. Ani bir güneş, incecik gülümseyen dudaklarını aydınlattı.

Hep o buğulu, küçük, titreşim ses:

— Geldiğin için teşekkür ederim. Hoşça kal.

Ceketimin içine daha da sokulup derin bir nefes aldım. Tam önünde durdum.

— Benimle evlenir misin?

Gözlerinde kıpırtısız bir göl. Küçürek bir kahkaha. Ani güneş, dudaklarını daha da ısıtıyor.

Yol kenarındaki solmuş gülleri dikenlerinden ayırırken neden sonra, sessiz bir tekerlek gibi dönüp duruyor zaman. Şimdi bir yağmur yağsa. Gölgesinden sadece gözlerimi seçebildiğim camlara tanıdık yüzleri fısıldasa... Tam da şimdi... Usumda sadece yağmur yağarken her şey yerli yerinde duruyor; belki de bu yüzden güneşe hâlâ alışamadım. Sanki herkes, huzur içinde evlerine toplanıyor yağmurda; köyler ve kasabalar tüm kaygılardan uzak, herkes eski bir kuzinenin etrafında sonsuz gün batımlarından damlayan uzak masalların peşine düşüyor ve ben, seni yalnız yağmurda buluyorum ve ardından hemen kaybediyorum yağmur dinince.

Seni eve bırakınca başımı dolmuşun camına yasladım. Silik yüzlü bir çocukluğun durup durup kendini yağmura anlatması ve penceresiz mutfaklarda haşlanan mısırların o çocukluğa götürüşü bizi. Hani şu üzerimizdeki ıslak kiremitler, sesimizde dalgalanan bulutlar ve nice baharların dağıtmadığı sis. Herkes herkesten uzak ama bu yağmurda. Belki de çocukluğunun o uzak - yakın bilinçaltı. Bilmiyorum. Ağlıyordun. Gözlerine karışmamıştı henüz yağmurlar ama ilk gördüğüm yerde seni, hıçkırma hıçkırma ağlı-

yordun. En sevdiğin kitapçının kapısındaydın. Kırık kolunu tutmuştum. Şarkıların mor sulara yüzerken ellerinin beni daha o vakit unutuşuna içerlemiştim. Daha ellerini tanıyamadan. Biliyordum, hakkım da yoktu bu erken içerleyişe. Tek tük taş binalar, bitmeyen yollar, yarıda bırakılan romanlar, kitapçıya en yakın kafede fındıklı sıcak çikolata... Kitabevlerinin seni çok uzaklara götürdüğünü, sadece orada mutlu olduğunu söylemiştin ilk gün. Ağlaman biraz olsun dinmiş, sonra ağzından yanlış bir şey kaçır-mış gibi yanakların birden kızarmıştı. Burnunu çekti utanarak. Papatyaların dağıldığı sisli yolun hatırasından artık gökte uçamayan topal kuşları topladım bir bir. İyileşince sessiz sedasız uyanıp kitaplarını valizine koyup çok uzaklara gideceğinden korktum. Başka bir şehir değil de ülke değiştirmişçesine gitmiştin. Kollarımın içinde sessizce yüzdürdüm papatya-ları. Uzak salıların, defterlerin ve fosforlu kalemlerin, çok sevdiğin sıcak çikolataların uzağında bir gölü, sen dokundukça konuşturdum. Giden ve gittikten sonra gelecek olan aynı kişi değildir ne de olsa.

Bir salı günü tanıdım seni. Annenin ölümünden bir gün sonra. Kucağındaki papatyalı ürkekçe tutuyordun bir elinle; hiç incitmeden. Beyazlı grili bir hırka giymiştin. Yeleğinin püskülleri dizlerine kadar dökülüyordu. Sağ kolun kırık. Su yeşili babetlerin vardı ayağında. Tanıştığımız o ilk gün, yüzünü çiçeklerle onarmak istedim. Gözlerinin bir pencere boşluğundaki dalgın yarasını en iyi çiçekler örter diye, her yağmur sonrası göğe baktım. Pustan bir hediye gibi her yağmur sonrası göğe.

O günden beri göğe o kadar çok bakmış olmalıyım ki mutfaktan balkona geçerken bir an eşikteki mermeri görmeyip sendeliyorum. Sonra gülüm-süyorum. “Bu eve beraber alışacağız. Evimize.”

Yağmur, sessiz bir şarkının uykusunu çoktan çimenlere bıraktı. Yollar, ağaçlar, evler gri bir dua gibi göğe sarılıyor. Gökyüzünün buruşuk perdesinin bir ucundan sen tut, diğer ucundan ben; kendime hiç kimsenin bakmadığı bir resim olayım. Akşamüzeri esen usul rüzgârlardan ne kadar korktuğumu sana hiç söylemedim henüz. Boş bir nar ağacı çocukluğuma uzanıyor. Bunu da: Alçaklardan kopardığım narı kazağımın içinde sakladım. Bayırda koşarken koruyamadım narı; ben koşarken o da paramparça. Demek ki her şey herkesten saklanabilir.

Yağmur dinince kulağının arkasına irice bir gül yerleştirdim. Üzerinde lila ile beyaz arasında kaybolan, omuzları sisli bir elbise. Kucağındaki ellerini izliyorum. Ellerinde hiç incitilmemiş bir papatya demeti gibi karşımda duruyor.

Parmaklarımızda kimsesiz yüzükler. Ellerin yüzüğün içinde kayboluyor. Biraz pembe, çokça yorgun.

— Hayır, kimsesiz değiliz. Biz varız. Hep olacağız. Hep bu yağmurun altında.

Allah'ın aynı anda dudaklarımıza astığı iki tebessüm. “Varız. Hep olacağız.” Daha büyük bir mutluluk yok. Balkondan sessiz sedasız izlediğimiz yağmur; eski filmlere, siyah beyaz şarkılara sürüklüyor bizi. Çiftlikteki atların dalgın gözlerinde ayak izlerimizi bıraktık. Atlardan ayrılır ayrılmaz anneni özledin, sonra dünyayı. Bense neyi özlediğimi bilmeden unutkan ayaklarım baktım. Parmak uçlarım dalgın ve biraz ıslak. Belki de benim özlediğim hiçbir şey yoktu şu hayatta. Mümkün mü insanın hiçbir şeyi özlemeden yaşamaya devam etmesi?

— Bu havada spor ayakkabı mı giyilir?

Kendime kızıyorum. Küçürek bir kahkaha atıyorsun. Sana bakıyorum, bulutlar dağılıyor. O an gözlerinde, çocukken bayırdan aşağıya düşürdüğüm narın kırmızı, kalabalık, uzak rüyasını görüyorum.

— Hep bu yağmurun altında... Şuraya da bir nar ağacı dikeriz. Doya doya yiyebileceğimiz narlardan bir ağaç.

Küçük sesin her zamankinden daha tanıdık. Üzerimizdeki gök hâlâ masmaviyken gülüşün buzdan bir kayanın içinde sessizce titriyor. Papatyalar sisle örtülü. Beyaz sandalyene iyice gömülüp sislerin içinde kalan son papatyaları özlüyorsun. Elinde yarım kalmaya yazgılı bir roman daha.

Sesine bu sefer değmiyor bulutlar.